

De strijd om de Sam-Peony-bridge

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De strijd om de
Sam-Peony-bridge*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1961

© P. Nowee, 1961

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1022 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1136 2 (hardback)

ISBN 978 90 480 1083 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een stad krijgt een erfenis

De zon ging onder in een waas van rood en goud. De fel gekleurde hemel weerspiegelde in het bijna rimpelloze oppervlak van het meer en maakte het onmogelijk om lang naar het water te kijken zonder de ogen tot spleetjes dicht te knijpen. De toppen van de bergen in het oosten leken van zuiver goud. Het was of een schilder er met machtige reuzenhand zijn kwast langs gestreken had. Zelfs het gras was door de toverkracht van de zon van kleur veranderd en de prairie lag als een kleurrijk tapijt uitgespreid over het golvende heuvelland. Een late vogel stond biddend hoog aan de hemel.

Toen het donkerder werd, werden in Hourglass een voor een de lampen ontstoken en het licht dat door de vensters naar buiten viel, verdreef de duisternis uit de straten. Mensen stonden in kleine groepjes te praten of slenterden naar de oever van het meer. Uit een saloon klonk muziek en een kwajongen die niet naar bed wilde, verstopte zich achter een van de dikke bomen op het plein. De stem van zijn moeder en de muziek uit de saloon waren de enige geluiden die de stilte van de zomeravond verstoorden.

Het was duidelijk dat Hourglass (Zandloper) zijn naam te danken had aan de grillige vorm van het meer. Het waren eigenlijk twee meren die het stadje bijna geheel insloten en slechts door een smalle strook water met elkaar verbonden waren. Op sommige plaatsen waren de oevers hier nauwelijks veertig meter van elkaar verwijderd. Het meer zelf daarentegen was hier en daar meer dan vijfkilometer breed.

Hourglass lag, ingeklemd tussen de twee delen van het meer, aan de zuidelijke oever van de smalle doorgang, die in de volksmond 'het Nauw' genoemd werd. Aan de overkant van het water lag slechts één farm, die van de oude, schatrijke Sam Peony. Als men vanuit Hourglass tenslotte het meer overstak in de richting van de bergen kwam men in Fallon. Het stadje was veel kleiner dan Hourglass en toch was het op één punt belangrijker. De spoorlijn uit het noorden had hier namelijk haar laatste stopplaats voor ze naar het westen afboog voor de grote

doorsteek over de eindeloze prairie. Toen de spoorlijn jaren geleden aangelegd werd, hadden de inwoners van Hourglass heel wat moeite gedaan om ook een stopplaats bij het stadje te krijgen. Het was niet gelukt. De spoorlijn bleef aan de noordzijde van het meer, zodat de inwoners van Hourglass altijd naar Fallon moesten als zij van de trein gebruik wilden maken. Ook de jaarlijkse transporten van duizenden stuks vee naar de grote steden in het westen begonnen in Fallon.

De kwajongen was er uiteindelijk toch niet in geslaagd aan de speurende ogen van zijn moeder te ontsnappen. Schreeuwend om de draai om zijn oren, die hij toch echt wel verdiend had, holde hij nu zo hard mogelijk naar huis.

De mensen aan de oever van het meer keken niet eens op. Ze staarden over het water. Naar de overkant, waar hier en daar een streep licht tussen de gordijnen van Sam Peony's farm doorviel. Sam was ziek. Hij was al een paar dagen niet lekker geweest, maar koppig als hij was, had hij er niet van willen weten om in bed te kruipen. Die middag was hij echter hard achteruit gegaan en, of hij wilde of niet, hij moest nu wel naar bed. Frank, zijn voorman, had hem er eenvoudig ingestopt. Hij had ook bij het vallen van de avond de dokter laten waarschuwen.

De deur van de farm zwaaide wijd open en tegen de lichte achtergrond van de gang waren heel even twee schimmen te zien. Frank liet de dokter uit. Dan kwam een dansend lichtje langzaam naar de waterkant toe. Er klonk een zacht gestommel en iedereen wist, dat de dokter in de roeiboet stapte. Doodstil luisterde men naar het regelmatig geplas van de riemen in het water. Langzaam kwam de boot naderbij tot een zacht krassend geluid vertelde, dat de bodem van de boot over het zand schuurde. Tientallen handen werden uitgestoken om de dokter te helpen het vaartuig verder op de oever te trekken. Er hing een gespannen stilte.

'Hoe is het met hem, dokter?' kon dan iemand zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

Dokter Baker haalde zijn schouders op. 'Ik kan er weinig van zeggen. De ziekte valt nogal mee, maar het is een oude man, hè... We moeten afwachten.' Hij pakte zijn tas uit de boot en drong zich met een groot tussen de mensen door. Het duurde niet lang of de nieuwsgierigen gingen hem één voor één achterna, terug naar het stadje. Aan de overkant verdween de streep licht tussen de gordijnen van Sams farm.

Die nacht stierf Sam Peony.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg de vreemdeling, terwijl hij zijn zadeltassen losgespte. ‘Is er brand geweest? Is de Bank geplunderd? Iedereen kijkt zo somber.’

De stalhouder kwam langzaam overeind, zijn hand zocht steun aan de zadelknop. ‘Was het maar waar, vreemdeling. Het is veel erger. De oude Sam Peony is dood...’

‘Sam... wie?’

‘Sam Peony. Ja, dat zegt u niets. Voor Hourglass is het echter een hele klap. Zesentachtig is hij geworden en zesentachtig jaar heeft hij hier gewoond. Aan de andere kant van het meer. Zijn vader woonde er al en er wordt verteld dat zijn grootvader...’

‘Nou, zesentachtig is toch een mooie leeftijd,’ onderbrak de vreemdeling hem. ‘Dan kun je een prachtig leven achter de rug hebben.’

‘Oh, zeker! Maar voor Sam Peony was het toch te kort. Zijn liefste wens was om zijn brug nog eens klaar te zien. Hij heeft het niet mogen meemaken.’ De stalhouder staarde voor zich uit.

‘Zijn brug?’

De stalhouder grinnikte zachtjes, alsof hij ergens stiekem plezier om had. ‘Ja, zijn brug. Zo noemde hij hem altijd. Sam was een rare snuiter. We hebben maar wat om hem gelachen. Maar koppig dat hij was...’ Hij stopte langzaam zijn pijp.

De belangstelling van de vreemdeling was nu gewekt. Hij leunde over zijn paard, dat geduldig wat spaarzame grassprietjes langs de muur van de stalhouderij zocht.

‘Vertel eens. Wat was er met die brug?’

‘Zoals ik al zei, woonde Sam aan de overkant van het meer. Zijn farm staat vlak bij de smalle doorgang, die ze hier het Nauw noemen. Het spreekt vanzelf dat Sam wel eens naar het stadje toekwam. Al zijn kennissen woonden hier, hier zijn saloons en bovendien allerlei winkels en zaken die ieder mens wel eens nodig heeft. Met een bootje zat Sam maar een paar minuten hier vandaan, en toch nam hij nooit die weg. “Het water is voor de vissen,” zei hij altijd. “Mensen horen daar niet.” We hebben er dikwijls om gelachen en vroegen hem of hij zich soms met melk waste. Maar Sam was niet van zijn standpunt af te brengen. Nooit heeft hij ook maar één voet in een boot gezet en als hij naar Hourglass moest, reed hij altijd om het meer heen, dat wil zeggen een rit van een paar uur.’

‘Maar dat is toch onzin,’ viel de vreemdeling hem in de rede. ‘Wie

gaat er nu een paar uur rijden als hij dezelfde afstand in een paar minuten af kan leggen!’

‘Ja, u heeft gelijk. Geen weldenkend mens zou dat doen, behalve... Sam Peony. Zo koppig als een oude ezel! En toen, het zal een jaar of twaalf geleden zijn, maar ik herinner het mij nog als de dag van gisteren, liet de oude Clever – hij is intussen ook al gestorven – een paar woorden uit zijn mond vallen, waarover hij later nogal eens spijt gehad heeft. “Waarom leg je geen brug over het Nauw, Sam?” vroeg hij. Sam zat als met stomheid geslagen. Toen sprong hij plotseling overeind en danste als een kwajongen in het rond. “Dat is het, dat is het,” juichte hij en hij kon zich wel voor zijn hoofd slaan dat hij daar niet eerder aan gedacht had.’

‘En nu, na twaalf jaar, is die brug nog niet klaar?’

‘Luister nou even. Ik ben nog niet half uitgesproken. Het idee van de brug was prachtig, maar met Sam was je zo maar niet klaar. Er moet een brug komen, zei hij, maar ik hoor die niet te bouwen. Het water is van de stad en dus moet de stad ook maar zorgen dat het geld er komt. Dus stapte hij naar de burgemeester, dezelfde die er nu nog is, en vroeg om zijn brug. Nou, u snapt wel dat burgemeester Flame daar niet direct intrapte. En natuurlijk had hij gelijk, maar breng dat de oude Sam maar eens aan zijn verstand. Hij ging met de sheriff praten, met Summer, die als advocaat wel het een en ander van de wet weet, enfin om kort te gaan: de brug kwam er niet. Sam zei: ‘De stad heeft te zorgen voor goede wegen en daar vallen de bruggen ook onder.’ Burgemeester Flame zei: ‘Als je zo graag een brug wil hebben dan bouw je hem zelf maar. De stad gaat geen onkosten maken van duizenden dollars voor één burger.’ En zo maakte Sam, tot vorige week, nog vele malen zijn tocht rond het meer. Telkens als hij hier kwam begon hij weer over zijn brug. We waren er helemaal aan gewend. Als Sam niet over zijn brug sprak, was hij ziek! De zoon van de bankier heeft er zelfs een lied op gemaakt. Als hij het in de saloon zong, galmde Sam uit volle borst mee. Ja, het was een fijne kerel... Maar koppig! Ik zei het al, als een oude ezel. Wat zeg ik? Als een kudde oude ezels!’ Hij grinnikte weer in zichzelf, terwijl zijn pijp zachtjes pruttelde.

‘Had hij soms het geld niet om een brug te bouwen?’ vroeg de vreemdeling nieuwsgierig.

‘Pff! Het geld niet! Man hij kon wel een brug over het breedste gedeelte van het meer laten leggen als hij wilde. Maar hij wilde niet. Het ging hem om het principie... of hoe noem je dat...’

‘Principe,’ hielp de ander hem.

‘Ja, dat bedoelde ik. Het ging hem om het principiepel!’ De vreemdeling veegde toevallig net zijn gezicht af met zijn halsdoek en dat was maar gelukkig, want nu kon de arme stalhouder, die zo graag moeilijke woorden wilde gebruiken, niet zien dat er een glimlach over zijn gezicht gleed.

‘Ik vind het werkelijk jammer, dat ik die oude Sam Peony nooit gekend heb,’ zei hij dan. ‘Het moet een fijne kerel zijn geweest.’

‘Of het een fijne kerel was,’ beaamde de ander grif. ‘Een hart van goud had hij!’

‘En wat gebeurt er nu met zijn geld? Had hij kinderen?’

De stalhouder keek hem een ogenblik verbaasd aan. ‘Verdraaid,’ zei hij dan, ‘daar heb ik nog niet eens aan gedacht. Sam is nooit getrouwd geweest en voor zover ik weet had hij geen familie meer. Tja, wat zou er nu met zijn geld gebeuren... Hij zal wel een testament gemaakt hebben, denk ik. Hij was erg precies in zijn zaken. Ik heb zo’n vaag idee dat we dat na de begrafenis wel van Summer, de advocaat, te horen zullen krijgen.’

De vreemdeling vond blijkbaar dat het praatje nu lang genoeg geduurd had, want hij ging weer verder met zijn zadeltassen. ‘Ik moet over een paar uur weer verder,’ zei hij. ‘Het spijt me dat ik niet langer kan blijven, want ik ben werkelijk nieuwsgierig naar dat testament. Na wat u mij van Sam verteld hebt, lijkt het me echt iets voor hem om van dat testament een grote verrassing te maken.’

Tot die ontdekking zouden de inwoners van Hourglass de volgende dag ook komen!

‘Lieve help! Moet dat nou?’ zuchtte sheriff Clint Walker.

Summer, de advocaat, hield midden in een enorm lange volzin op. ‘Ik kan het echt niet helpen,’ zei hij en uit zijn stem bleek dat hij het meende. ‘Die testamenten zijn nu eenmaal zo officieel opgesteld.’

‘Kun je dat voor vandaag niet overslaan?’ viel burgemeester Flame zijn sheriff bij. ‘Het is veel te warm om binnen te zitten.’

Er klonk een instemmend gemompel. De kleine ruimte van Summers kantoor was propvol. Er kon werkelijk niemand meer bij en zelfs voor het open raam verdrong zich nog een handjevol nieuwsgierigen.

‘Allright,’ stemde Summer toe. ‘Ik zal het kort maken. Wat ik juist wilde vertellen komt hierop neer dat Samuel Peony, in leven farmer, beter bekend als Ouwe Sam, woonachtig...’

‘Doorgaan!’ brulde iemand.

‘Dat Sam de helft van zijn banksaldo nalaat aan Frank, zijn voorman, de andere helft aan de rest van het personeel,’ ratelde Summer nu, ‘en tenslotte alle onroerende goederen, dat wil zeggen: zijn huis, zijn landerijen en tenslotte ook nog alles wat zich in dit huis bevindt en wat zich op het land bevindt, zoals het vee... Ik herhaal: dat Sam dit alles nalaat aan de stad Hourglass...!’

Het bleef even stil na zijn woorden. Toen barstte er echter een oorverdovend kabaal los. ‘Die goeie, ouwe Sam’ en ‘Dat is nou echt iets voor hem’ klonk het van verschillende kanten. Burgemeester Flame staarde stil voor zich uit. Nu begreep hij waarom hij per se bij deze kleine plechtigheid aanwezig had moeten zijn, zoals Summer hem had gezegd. Sheriff Walker schudde de oude rechter lachend de hand. En voor deze heksenketel stond een hevige met zijn armen zwaaiende Summer.

‘Wacht nog even,’ brulde hij zo hard hij kon. ‘Ik ben nog niet klaar!’

Eindelijk kreeg men hem in de gaten en een bevelend ‘Sstt!’ ging door de kamer.

‘Ik was nog niet klaar,’ ging Summer verder toen hij weer aan het woord was gekomen. ‘Er is een ‘maar’ aan deze erfenis verbonden. Sam heeft namelijk bepaald, dat de stad pas over één jaar over de erfenis mag beschikken, indien tenminste binnen dat jaar aan een zekere voorwaarde is voldaan...’ Hij zweeg met opzet. Er dansten een paar pretlichtjes in zijn ogen. De spanning in de kamer steeg ten top. Niemand wilde voor zijn buurman weten dat hij brandde

van nieuwsgierigheid en daarom bleef het even stil. Toen klonk een bijna smekende stem: ‘Welke voorwaarde...?’

Summer zocht ijverig tussen zijn paperassen.

‘Ik zal letterlijk voorlezen wat er in het testament staat. Luister goed,’ zei hij dan. Hij nam het testament in zijn handen en ging vlak voor burgemeester Flame staan. ‘Pas indien binnen het jaar een brug de oevers van het Nauw met elkaar verbindt, zal de stad Hourglass over haar deel van mijn nalatenschap mogen beschikken...’

Het was sheriff Clint Walker die de stilte verbrak. Zijn zware lach schalde door de kamer en hij lag bijna dubbel op zijn stoel.

‘Oh wat een mop!’ schaterde hij. ‘Wat een mop! Die Sam... hahaha... die goeie ouwe Sam... Zijn zin hebben zàl hij! Het is...’ De rest ging verloren in een hevige hik.

Het was of de uitbarsting van Walker iets losgeslagen had, want plotse-ling was het kantoor van Summer veranderd in een kermis. Mannen

sloegen elkaar op de schouder of hielden hun eigen schuddende buik vast. De luisteraars voor het raam maakten een wilde vreugdedans of holden weg om het nieuws thuis te gaan vertellen. Dit was werkelijk de grootste verrassing die Sam Peony de inwoners van Hourglass had kunnen bereiden. Plotseling herinnerde iedereen zich weer uitspraken van Sam als: 'Al moet het twee eeuwen duren, mijn brug komt er!'

Toen het weer een beetje rustiger werd in het kantoor van Summer, nam deze het woord. 'Sam heeft bepaald, dat de burgemeester moet beslissen of hij de erfenis aanvaardt.'

Flame knikte nadenkend. 'En wat gebeurt er als ik nee zeg?'

'Dat mag ik u pas vertellen als u inderdaad nee gezegd heeft,' antwoordde Summer droog. 'U mag er wel een paar dagen over nadenken. Daar is geen bezwaar tegen.'

'Dat zal ik dan graag doen,' knikte Flame, terwijl hij opstond. 'Ik zal je zo gauw mogelijk mijn antwoord geven.' Hij zwaaide met zijn hoed als groet aan de mannen in de kamer en liep naar buiten, gevolgd door Brown, zijn rechterhand, sheriff Walker, dokter Baker, de oude rechter en Summer zelf.

'Eerlijk is eerlijk, Flame,' lachte Walker. 'De eindstand is één nul!'

HOOFDSTUK 2

De brug

Burgemeester Flame keek de kleine kring rond, die zich om de tafel in zijn huiskamer gevormd had. Er waren enkele bekende gezichten bij, zoals de sheriff, de rechter en dokter Baker, maar toch ook een paar mannen die we nog niet eerder ontmoet hadden. Flame schoof zijn stoel naar de tafel en scheen alleen aandacht te hebben voor zijn enorme sigaar.

‘Jullie weten waarom ik jullie gevraagd heb hier te komen,’ stak hij dan van wal. ‘Sam heeft in zijn testament weliswaar bepaald, dat ik moet beslissen of de stad de erfenis aanvaardt, maar dat neemt niet weg, dat ik jullie om raad mag vragen.’ De rook van zijn sigaar onttrok hem bijna geheel aan het gezicht. ‘Ik wil voorop stellen, dat ik bewondering heb voor Sam, die op zijn oude dag nog zoveel humor had om deze laatste streek uit te halen. Persoonlijk zou ik dan ook zeggen, dat we de nalatenschap moeten aanvaarden, al was het alleen maar om de nagedachtenis van onze goede vriend te eren. Maar ik geloof, dat we deze kwestie toch ook nuchter en zakelijk moeten bekijken. We moeten tegen elkaar afwegen wat de brug ons gaat kosten en wat de erfenis waard is.’

‘Daar houden we dik aan over,’ meende een van de mannen. ‘Het land alleen al brengt evenveel op als die brug gaat kosten.’

Flame knikte instemmend. ‘Heel goed mogelijk, heel goed mogelijk. Maar de vraag is dan of er kopers zijn. Veronderstel, dat we over een jaar het huis, het vee en de landerijen willen verkopen en er blijken geen of weinig gegadigden te zijn... Dan zijn we genoodzaakt om alles voor veel lagere prijzen weg te doen of zelf voor het vee te gaan zorgen en betere tijden af te wachten.’

‘Mag ik even?’ onderbrak dokter Baker hem. ‘Ik had nog een ander idee. Misschien zijn jullie het helemaal niet met me eens, maar het kwam plotseling in me op.’

‘Natuurlijk, ga je gang,’ antwoordde Flame.

‘Kijk eens, velen van ons herinneren zich nog de strijd die we jaren

geleden gevoerd hebben om de spoorlijn langs Hourglass omgeleid te krijgen. Dat is niet doorgedaan omdat de eigenaars meenden dat de lijn duizenden dollars meer zou gaan kosten bij de aanleg als ze hem rond het meer leidden. En ze vonden dat wij en de farmers uit de omgeving gemakkelijk naar Fallon konden gaan als we van de trein gebruik wilden maken. Wel, als de spoorlijn niet naar ons toe wil komen, waarom gaan wij dan niet naar de spoorlijn?’

‘Nou, dat doen we toch,’ meende een van de mannen, die niet begreep waar de dokter naar toe wilde.

‘Inderdaad,’ grinnikte de dokter, ‘maar dat bedoel ik niet. Laat ik het zo zeggen. We aanvaardden de erfenis, bouwen de brug en over een jaar verkopen we het vee en het huis, doch houden het land in ons bezit. Sam’s grondgebied ligt langs de spoorlijn en het is dus gemakkelijk om daar een station te bouwen... op nog geen kwartier van Hourglass!’

Zijn woorden sloegen in als een bom. De mannen waren er werkelijk van onder de indruk en keken elkaar stomverbaasd aan.

‘Allemachtig,’ sloeg Flame dan met zijn vuist op tafel. ‘Dat is het! Een eigen station vlakbij de stad. Geen reizen meer naar Fallon, de veetransporten beginnen in Hourglass, ieder jaar weer honderden cowboys in de stad, die het vee wegbrengen... Wat zal de barkeeper van ‘Aan het Nauw’ in zijn schik zijn! En de bankier! Al het geld, dat anders in Fallon op de bank wordt gezet, krijgt hij nu in zijn kluis. En de smid, en de stalhouder, de winkeliers... Baker, je plan is fantastisch!’ Hij sloeg de glunderende dokter zo hard op beide schouders, dat deze blij was dat hij zat, temeer daar ook de anderen zich niet onbetuigd lieten!

Diezelfde avond nog wist Summer het besluit van Flame.

Vijf maanden later.

Weer zat een kleine groep mannen rond de tafel in Flame’s huiskamer. Maar naar hun sombere gezichten te oordelen waren ze nu niet bepaald hierheen gekomen om feest te vieren!

‘De feiten liegen er niet om,’ bromde burgemeester Flame. ‘Er schijnt iemand te zijn, die niet wil dat de brug gebouwd wordt. Vier maanden geleden, de eerste pijlers stonden nog maar net in het water, brandde de opslagplaats voor het hout af. Nauwelijks vier weken later bleken een heleboel van de houten palen doorgezaagd te zijn. Vorige maand wordt op de een of andere geheimzinnige wijze de wagon, waarmee materialen worden aangevoerd, onder het rijden losgekop-

peld van de locomotief en komt die wagon, op al even geheimzinnige wijze, op zijn kant naast de spoorbaan te liggen. En tenslotte ontdekt gisteren een ploeg arbeiders, dat er een lading dynamiet onder de brug is aangebracht...'

'Ik heb de indruk, dat hier meerdere personen aan het werk zijn,' viel sheriff Walker hem in de rede. 'Eén man kan onmogelijk die wagon uit de rails gekanteld hebben.'

'Goed, een groepje mannen dan,' gaf Flame toe, 'maar de vraag is: wie zijn dat?' Onwillekeurig keek hij bij het stellen van zijn vraag Walker aan, maar deze haalde, hulpeloos, zijn schouders op.

'Ik weet... het niet. Ik heb werkelijk wel mijn uiterste best gedaan, maar jullie mogen niet vergeten dat ik maar alleen ben. En laat ik eerlijk toegeven, dat dit boven mijn pet gaat. Alles gaat even geheimzinnig, er is geen spoor te vinden. Ik heb bijna iedereen ondervraagd, maar niemand heeft ook maar een enkele keer iets verdachts of bijzonders gezien... Er is geen touw aan vast te knopen.'

'Walker heeft gelijk,' klonk plotseling de stem van de rechter. Hij sprak luid en duidelijk en uit alles bleek dat hij gewend was voor een groot gehoor te spreken. 'Hij is een uitstekende sheriff, maar ik kan me indenken, dat hij hier niet uitkomt. Hij zal waarschijnlijk maar weinig collega's hebben, die ooit zo'n raadsel kregen op te lossen. Daarom...' Zijn zin werd op een wrede manier afgebroken door een daverende klap! De deuren trilden in hun scharnieren en een ogenblik leek het of de ruiten de luchtdruk niet zouden kunnen verdragen en uit elkaar spatten.

'De brug...!' krijste Clint Walker en tegelijkertijd stootte hij de kamer uit. De anderen keken elkaar versuft aan, alsof zij stuk voor stuk een stevige klap op hun hoofd hadden gekregen. Toen zij aanstalten maakten om Walker achterna te gaan, kwam deze juist weer de kamer binnen hollen. 'Eén grote puinhoop,' hijgde hij buiten adem. 'Er staat niets meer overeind... geen paal... niets... De schurken! Maar ik zal ze... Ik ga er weer naar toe.' Hij was alweer verdwenen.

'Een ogenblikje, Flame,' zei de rechter onbewogen tot de burgemeester, die met de knop van de deur in zijn hand stond. 'Ik geloof, dat dit het juiste ogenblik is om spijkers met koppen te slaan. Luister, Walker kan het niet af, dat is duidelijk. Nu schijnt er in Mining Valley, in Arizona, een knaap te wonen, die enig is in het oplossen van raadsels. Stanhope heet hij en mijn collega in Canoncity, een goede vriend van me, heeft me doen geloven, dat niets die knaap te geheimzinnig is.

Hij heeft nog een bijnaam, waaronder hij in Arizona en ver daarbuiten beroemd is geworden, maar ik weet dat hij die liever niet aan de grote klok hangt. Wat dachten jullie...?’

‘Niemand tegen?’ kreunde Flame bijna. ‘Nee...? O.K., morgen gaat er een knaap naar Mining Valley!’

HOOFDSTUK 3

De verkeerde koerier

De volgende morgen in alle vroegte verliet een eenzame ruiter Hourglass. Het beloofde een mooie dag te worden en de man scheen wel zin in een ritje te hebben. Hij floot een deuntje en maande zijn paard, met een lichte beweging van zijn hakken, tot een rustige draf. Och ja, het gebeurde ook niet iedere dag, dat de rechter naar je toe kwam en vroeg of je zin had in een uitstapje van een paar dagen naar Arizona! Ben Shaft, zo heette onze vriend, had daar wel oren naar gehad. Als je vijf jaar lang niets anders gedaan hebt dan achter koeien aan rijden, vind je zo'n uitstapje weer eens iets anders.

Toch zou Ben niet zo rustig gereden hebben als hij geweten had, dat een paar uur voor hem, in het holst van de nacht, een andere ruiter Hourglass verlaten had en als hij het gesprek had kunnen horen, dat deze man korte tijd later met een duistere figuur aan de oever van het meer voerde...

Helaas, Ben wist het niet! Evenmin als hij wist, dat vanaf het ogenblik dat het stadje uit het gezicht verdween al zijn bewegingen door twee kijkers werden gevolgd...

Het was laat in de middag van de volgende dag, toen Ben aanstalten maakte om in een klein dal de nacht door te brengen. Het heuvelland was hier al veel minder woest en alles wees er op, dat het spoedig over zou gaan in de schijnbaar eindeloze prairie.

Nadat hij zijn paard ontzadeld had, begon hij wat hout bij elkaar te zoeken voor een vuurtje. En toen de schemer viel, knetterden de vlammen onder een mals boutje. Het paard stond een paar meter verderop te grazen en Ben draaide intussen langzaam een sigaret. Voor de zoveelste maal haalde hij nieuwsgierig de brief uit de zak van zijn shirt. Het moest wel belangrijk zijn als er speciaal iemand voor naar Arizona moest! Mister Stanhope, Mining Valley, stond er op. Wat zou dat voor een kerel zijn?

'Wat interesseert het mij ook,' mompelde Ben halffluid, terwijl hij

de brief weer wegstopte en zich voorover boog om het konijnboutje nog een keer om te draaien.

Op dat moment kreeg Ben de schrik van zijn leven.

‘Blijf zo zitten en beweeg je niet,’ hoorde hij plotseling achter zich. Hij gehoorzaamde onmiddellijk, omdat hij begreep, dat hij op het ogenblik toch niets kon doen. Hij kon zijn tegenstander niet zien en bovendien zat hijzelf dan nog, terwijl de ander stond.

Het bleef even stil. Dan nam Ben het woord. ‘Als het je om geld te doen is, kun je beter doorrijden. Ik denk dat dit konijn, toen het nog leefde, rijker was dan ik!’

‘Wat kan mij jouw geld schelen,’ antwoordde de man.

‘Wat wil je dan?’

‘Die brief, die je daar juist wegstopt. Jij hebt er misschien geen belangstelling voor, maar ons interesseert hij bijzonder,’ was het antwoord, waaruit Ben begreep, dat de man niet alleen was. ‘En doe nu kalm je handen omhoog,’ ging de ander weer verder. ‘Goed zo! Rock ontwapen hem even.’

Ben hoorde voetstappen achter zich en een lichte duw in zijn zij vertelde hem dat zijn wapens in andere handen waren overgegaan.

‘Ja,’ hoorde hij de man nog zeggen... en toen wist hij niets meer. De kolf van zijn eigen revolver was met een harde droge tik op zijn hoofd terechtgekomen.

Weinige seconden later was de brief van eigenaar verwisseld.

‘Mister Stanhope, Mining Valley,’ mompelde de man die het woord gevoerd had. ‘Mmm! Ben werkelijk benieuwd wie dat toch wel is. Een fantastische speurder!’ En tot zijn metgezel ging hij verder. ‘Je weet dus wat de afspraak is. Laten we die knaap eerst even binden. Jij zorgt ervoor, dat hij op een plaats komt waar voorlopig niemand hem kan vinden en ik rijd door naar Mining Valley. Over anderhalve dag kan ik daar zijn. Als die knaap direct meegaat kan ik dus over een dag of vier weer op de plaats zijn, waar we gisteren waren. Weet je nog waar dat was?’

‘Drie uur rijden buiten dat dorpje, Gavin. In het zogenaamde Duivelsdal. Het zal me een waar genoegen zijn om met die Stanhope kennis te maken!’

‘O.K.! ’ antwoordde de eerste. ‘Nu even die kerel binden en dan verdwijn ik.’

Bob Stanhope, bij onze trouwe lezers beter bekend als Arendsoog, stond juist op het punt om uit te rijden voor een inspectietocht naar

de zuidelijke weiden. Lightfeet, zijn paard, stond ongeduldig trappe-
lend bij de veranda van het grote ranchgebouw.

‘Tegen de avond ben je toch weer terug, Bob?’ vroeg Mrs. Stanhope
haar zoon, terwijl zij in de keuken zijn veldfles vulde.

‘Natuurlijk moeder. Als er niets tussen komt.’ En toen hij het vra-
gende gezicht van zijn moeder zag, ging hij lachend verder. ‘Niet dat
er iets aan de hand is, maar het is de laatste tijd zo rustig, dat ik het
gewoon niet vertrouw.’

‘Moet er dan altijd iets zijn? Jij altijd met je avonturen...’

‘Toe nou moeder. U weet wat ik beloofd heb’. Ik zou niets liever
doen dan rustig hier blijven. Maar zolang er nog schurken rondlopen,
die achter de tralies thuis horen, mag ik dat eenvoudig niet. We moe-
ten een beetje aan de andere mensen denken. Al hebben wij geen last
van die boeven, daarom kunnen ze anderen nog wel doodongelukking
maken!’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zuchtte Mrs. Stanhope. ‘Neem het me
maar niet kwalijk. Maar als je weer eens een tijdje thuis bent, begin ik
me altijd af te vragen: hoelang nog?’

‘Nou, kijk eens,’ lachte Arendsoog opgelucht. ‘U denkt er net zo
over als ik. U vindt het ook vreemd als ik een lange tijd thuis ben en
er dus in lange tijd niets vervelends gebeurt!’

‘Laten we er maar niet meer over praten,’ antwoordde zijn moeder.
‘Ga liever eens kijken wie daar aan komt rijden.’

Arendsoog keek achterom door de lange gang naar buiten. In de ver-
te naderde een kleine stofwolk. Op zijn gemak wandelde Arendsoog
naar de voorkant van het huis. De stofwolk kwam snel naderbij en
even later steeg een ruiters voor de deur af.

‘Goedemorgen,’ groette hij. ‘Ik kom voor Mister Stanhope...’

‘Dat ben ik,’ antwoordde Arendsoog.

‘Ik heb een brief voor u bij me van de rechter van Hourglass,’ zei de
man en toen hij het vragende gezicht van Arendsoog zag, voegde hij
er aan toe: ‘Dat is een stadje in Californië, een paar kilometer over de
grens.’ Hij haalde de brief te voorschijn en gaf hem aan onze vriend.

Toen Mrs. Stanhope even later kwam kijken wie de bezoeker was,
trof ze haar zoon in gedachten tegen de deurpost geleund.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze verwonderd en een beetje ongerust.

* Zie Arendsoog

Arendsoog gaf haar zwijgend de brief. Terwijl haar ogen over de regels vlogen, bleef het stil.

‘Dat is nu echt, als je over de duivel spreekt dan trap je op zijn staart,’ zuchtte zij dan. ‘Wat denk je te doen?’

‘Tja... ik sta er net over te piekeren,’ antwoordde de cowboy. ‘Ik geloof dat er niet veel anders opzit dan dat ik met onze vriend hier meega...’

‘Ik had het kunnen weten,’ knikte zijn moeder. Zij zuchtte eens diep, maar toen vermande ze zich. ‘Je moet echt doen wat jij denkt dat goed is. Voor mij moet je niet hier blijven.’

‘Ik weet het moeder. Maar uit die brief blijkt toch echt wel, dat die mensen ten einde raad zijn...’

‘We praten er niet meer over,’ deed Mrs. Stanhope flink.

‘Je bent anders wel een gastheer! Laat je je gasten altijd buiten staan?’ En tot de ruiter ging ze verder. ‘Ik denk, dat u na zo’n reis wel trek in het een en ander heeft.’

‘Ik wilde eigenlijk weer zo spoedig mogelijk vertrekken,’ antwoordde deze.

‘Oh, mijn zoon moet toch nog verschillende dingen klaarmaken en regelen. Tot zolang heeft u in elk geval de tijd.’ Zij ging hem voor naar de woonkamer en trok zich dan snel weer terug in de keuken om iets te eten klaar te maken.

‘U vindt het niet erg als ik u even alleen laat?’ vroeg Arendsoog toen zijn gast gemakkelijk zat. ‘Ik zal voortmaken, dan kunnen we over een uurtje opstappen.’ Hij verdween naar boven.

Een half uurtje later klonk het geluid van een snel naderbij komende ruiter. Lightfeet, die nog steeds geduldig bij de veranda stond te wachten, hinnikte blij en Arendsoog wist, dat zijn trouwe vriend Witte Veder aankwam. De Indiaan was die morgen even naar Mining Valley geweest en Arendsoog had werkelijk gehoopt, dat hij vóór zijn vertrek terug zou zijn. Hij holde met drie treden tegelijk de trap af en wachtte zijn vriend aan de deur op.

‘Waar jij heen gaan?’ vroeg deze verwonderd, nog voor Arendsoog iets had kunnen zeggen.

Arendsoog haalde de brief uit zijn zak en las hem voor. ‘Ik had het er net met moeder over, dat ik echt wel moet gaan. Die mensen zitten in hun rats, dat blijkt uit alles.’

‘Natuurlijk jij gaan moeten,’ beaamde Witte Veder. ‘Mij moeten

zuidelijke weiden inspecteren?’

‘Dat wilde ik je juist vragen,’ knikte Arendsoog. ‘Het lijkt me het verstandigst als ik onmiddellijk vertrek. Als jij nu vanmiddag en eventueel morgenochtend de zuidelijke weiden eens langs rijdt, kun je me overmorgen achterna komen. Denk je niet, dat dat het beste is? Ik zal die brief maar aan jou geven, dan weet je waar je heen moet.’

‘Dat zeer goed zijn,’ meende ook de Indiaan. Hij pakte de brief van Arendsoog aan en stopte hem diep in zijn zadeltas.

‘Oh ja,’ herinnerde de cowboy zich plotseling. ‘De rechter van Hourglass schrijft nog dat hij de enige is, die mijn bijnaam kent. Zelfs de koerier - hij zit op het ogenblik binnen - kent me niet anders dan Stanhope. Laten we dat maar zo houden. Ik vind het wel prettig.’

Witte Veder knikte begripend. Hij had zelf al te vaak ondervonden hoe vervelend het kan zijn om een beroemde naam te hebben. Hij volgde Arendsoog naar binnen, waar deze hem voorstelde aan de koerier, die op zijn beurt vertelde dat hij Jack heette.

Toen korte tijd later de cowboy en zijn begeleider klaar waren voor het vertrek, trok Witte Veder zijn vriend even apart.

‘Jij voorzichtig zijn?’ vroeg hij nadrukkelijk.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Arendsoog verbaasd. Hij was een dergelijke vraag van zijn Indiaanse vriend niet gewend. Als zij samen op pad waren namen zij immers ook nooit onnodige risico’s!

‘Mij weten dit vreemde vraag zijn,’ knikte Witte Veder, ‘maar mij blij zullen zijn wanneer jou terugzien.’

‘Hoezo? Is er iets niet in orde?’ vroeg Arendsoog een beetje ongerust.

‘Nee, mij niets weten,’ haastte Witte Veder zich. ‘Maar mij toch blij zullen zijn wanneer jou terugzien!’

‘Ik zal mijn ogen en oren wijd open houden,’ stelde de cowboy hem gerust. Hij wist uit ondervinding, dat Witte Veder het met zijn vreemde, onverklaarbare voorgevoelens maar al te vaak bij het rechte eind had en hij nam zich werkelijk voor, de waarschuwing van de Indiaan in gedachten te houden. En dat was maar goed ook...